

Tháng Tám còn mãi

Ban đêm khi đi nằm, nỗi sợ hãi đâm sâu vào tim tôi. Những người tôi yêu cứ thế lần lượt ra đi, lần lượt rời bỏ tôi.

Vị Ương là tôi.

Tôi sinh trưởng tại một thành phố phương Nam; trước năm 17 tuổi, tôi luôn ở miền duyên hải phía Nam, mãi năm 17 tuổi mới dọn đến Thượng Hải. Thành phố này khí vượng người đông, ào ạt như thủy triều, không khí quanh năm ô nhiễm, ngay cả mảnh trời lẻ loi giữa những tòa cao ốc cũng không trong xanh nổi. Mỗi khi đêm về, khu bến Thượng Hải lại tỏa ra mùi vật chất thối rữa. Thời gian và những mộng tưởng bất thành bị chôn vùi lẫn lộn dậy men, không sao ngăn được.

Hơn nữa, cứ đến tháng Tám là bão lại đổ về thành phố.

Năm 25 tuổi, tôi tự nhủ lòng, phải dọn lên phương Bắc sinh sống thôi. Tôi không rõ phương Bắc có bão không, vì tôi thích tiếng gió thét gào khi bão ập đến, mang theo cảm giác tử vong ngọt thở. Không thể tiên liệu, tự do tự tại, ngập tràn ảo giác. Tôi thường chơi một trò chơi trên cầu vượt ở đường Thiểm Tây, đó là tựa người lên lan can rồi từ từ ngã ra sau. Khi ấy, tôi ngẩng nhìn tầng tầng mây đẹp để lững lờ trôi qua thành phố trong khi tóc bay tung loạn trong gió, còn mắt thì hoa cả lên. Từ khi ấy, tôi bắt đầu hiểu được khi một cô gái ngược nhìn trời xanh, cô ấy tuyệt nhiên không phải đang kiếm tìm thứ gì. Cô ấy chỉ đang thấy cô quạnh mà thôi.

Tôi độc thân. Trước đây làm việc cho một công ty chuyên về internet, nhưng vừa mới nghỉ.

Tôi từng nói với Kiều, tôi rất rõ mình cần loại đàn ông như thế nào. Chỉ cần 10 phút là tôi xác định được mình và đối tượng có phù hợp để gắn bó cả đời với nhau không.

Kiều là cô bạn tôi quen trong lớp tiếng Anh ban đêm.

Hôm ấy cô mặc áo cotton màu xanh sẫm, thứ màu của loài rêu quanh năm ký

sinh nơi chân tường ẩm ướt, chưa từng đón ánh mặt trời rọi tới. Chân tường vốn là nơi tạo cho người ta cảm giác an toàn, thế nên tôi chọn ngồi cùng cô. Chúng tôi dựng sách sát nhau, chụm đầu xem tướng tay, tự nhiên thấy như sống lại thời tiểu học. Tôi thích cảm giác tóc cô khẽ cọ cọ vào má tôi.

Kiều nói, bàn tay cậu không có đường nào dài cả. Thật đáng sợ.

Tại sao?

Vì tay cậu có tướng chết yếu và bất ngờ.

Như thế đáng sợ lắm à?

Có lẽ. Gương mặt cô lộ vẻ kinh sợ.

Tôi khẽ cười, nắm lấy mấy ngón tay cô. Làn da con gái mềm mại tươi mát như cánh hoa. Sau giờ học, chúng tôi thường cùng đi bar uống rượu hay đơn giản chỉ đứng cạnh quầy tạp hóa nhỏ mua một cốc cola có đá. Kiều làm việc cho một công ty quảng cáo, có bạn trai là chuyên viên phần mềm. Cô gọi bạn trai là Triều Nhan.

Cô kể, bọn mình quen nhau 10 năm rồi. Ban đêm mình cứ phải ôm lấy tay anh ấy mới ngủ được.

Cậu muốn kết hôn với anh ấy phải không?

Ừ, chắc chắn là mình muốn cưới anh ấy. Còn muốn có với anh hẳn 10 đứa con. Cô bật cười, vô tư úp mặt vào vai tôi.

Tôi cũng mỉm cười rít thuốc, không nói gì thêm.

Thuở nhỏ, tôi vốn trầm lặng. Một đứa nhỏ trầm lặng như vậy thường khiến người ta e dè. Ví như lúc nên cười nó không vui vẻ, lúc đáng khóc cũng không rơi lệ, lúc cần tin tưởng không chịu hứa hẹn điều gì. Nó vốn mang lòng hoài nghi bệnh hoạn.

Tôi vốn thích hoa, thích dùng tay vật dần từng mẫu cánh hoa thả rơi xuống đất, để vết móng tay hằn trên cánh hoa vò chúng nát tới ứa dịch. Tôi không hiểu tại sao cánh hoa lại không có máu. Chúng là loài sinh vật không biết đến

khổ đau, thật khiến người ta căm ghét.

Mẹ tôi thường ngồi một góc hút thuốc, thờ ơ nhìn tôi. Bà có đôi mắt xanh thăm và vẻ cười thê lương. Bà coi tôi như bạn bè bằng vai phải lứa hơn là con gái, vì bà vốn không như những bà mẹ khác.

Thứ nhất vì bà rất cô đơn. Thứ hai vì bà chưa từng kết hôn. Thứ ba vì năm tôi 12 tuổi, bà qua đời.

Đêm ấy tôi gặp Triều Nhan lần đầu. Anh để tóc ngắn, thích mặc sơ mi đen, dùng điện thoại Sony Erricson. Anh là người yêu của Kiều.

Anh bảo thích dùng điện thoại di động của hãng này vì sóng mạnh. Anh nói muốn sớm bị ung thư não, vì khi đó có thể đảo ngược cách nhìn nhận thế giới này. Hàm răng anh sáng bóng, khi cười khoe môi nhẹ nhàng nhếch lên. Ánh nhìn của anh trong trẻo và linh động như nước.

Tôi cười, Kiều cũng cười. Đêm ấy sau giờ học, chúng tôi cùng đi bộ trên đường. Tay trái Kiều kề sát vai tôi, tay phải choàng cổ Triều Nhan, có lúc cô vui đến phát cuồng. Tôi biết, đằng sau cơn cuồng đó là gì. Kiều vốn là kiểu con gái bụng dạ đơn giản, không có dự cảm, vì thế dưới khóe mắt cô có nốt ruồi lệ. Tôi phân biệt được những phụ nữ có cặp mắt xanh thăm. Họ cũng như loài rêu, ẩn trong bóng râm để hút nước, sinh mệnh đẹp đẽ mà mong manh.

Chúng tôi vào quán bar tên LIFE. Sinh mệnh chỉ là một cơn ảo giác. Tôi gọi whisky pha đá và thuốc lá thơm 555, đoạn ra ngồi ở quầy, xem Kiều hòa vào đám người đang uốn mình nhảy nhót như cá lượn.

Triều Nhan nói, anh quen cô ấy 10 năm rồi.

Tôi đáp, em biết.

Anh cứ hay tự hỏi, liệu mình có đủ sức mang lại hạnh phúc cho cô ấy hay không.

Có rất nhiều chuyện không nhất thiết phải tính trước. Hễ tính trước là đâm ra do dự. Vì trong lòng sinh nỗi sợ hãi.

Xem ra, trước giờ em chưa biết sợ là gì nhỉ. Anh quan sát tôi dưới ánh đèn mờ.

Vì em biết có những chuyện vốn là tai kiếp khó tránh.

Tai kiếp khó tránh?

Vâng. Chẳng hạn như anh gặp được Kiều, Kiều gặp được anh, thế rồi sau đó em cũng gặp phải anh.

Tôi cười, nâng ly chạm nhẹ vào cốc anh. Cheers nào, Triều Nhan.

Anh cũng cười, cầm cốc lên.

Lần đầu tôi theo Triều Nhan về căn hộ của anh ở khu Tây thành là một ngày bão đổ.

Tôi không có ý gì với anh, chẳng qua thấy mình không còn nhiều thời gian nữa. Đến tháng 10 này, có khi Kiều đã thành vợ mới cưới của người ta rồi.

Cô ấy lẽ ra không nên bỏ tôi mà đi như thế.

Chung cư nơi anh đã cũ nát lắm, khi bước chân lên cầu thang gỗ nghe rõ tiếng cọt két. Tôi không muốn làm phiền chủ nhà nên tháo giày cầm tay.

Trong đêm nghe được cả tiếng gió mây vùn vụt lướt qua thành phố. Cảnh vắng lặng khiến tôi nhớ đoạn hành lang trước phòng mẹ tôi ngày trước. Bà chưa từng ôm hôn tôi, thường đưa về nhà đàn ông lạ mà không bao giờ giải thích lý do. Những khi mất ngủ, tôi thường nhón chân đứng trên đoạn hành lang nhóp nhép bắn thiu ấy nghe những tiếng động phát ra từ phòng bà hay tiếng bà khóc thầm tức. Tôi cứ đứng như vậy, do dự mãi không biết nên làm thế nào, cuối cùng đành ngồi xổm ở chân tường ra sức bịt chặt tai. Tôi luôn khao khát được áp mình vào làn da mẹ.

Tôi ngoảnh đầu nhìn Triều Nhan. Ánh mắt anh cũng đang dán chặt vào tôi.

Anh bối rối bảo, Vị Ương này, thật không ngờ anh yêu em mất rồi.

Tôi khẽ cười đáp, em cũng không ngờ.

Nhưng anh biết cái gì gọi là tai kiếp khó tránh. Anh thở ra một hơi. Nhè nhẹ áp môi lên mí mắt tôi, vòng tay và hơi thở của anh trùm lấy tôi. Tôi nghe tiếng đôi giày mình cầm trên tay đột ngột rơi xuống sàn nhà.

Đêm đó tôi đi đôi sandal có dây buộc màu trắng.

Từ trước đến giờ tôi không đi giày cao gót.

Mẹ tôi có rất nhiều giày cao gót. Bà xếp chúng hàng hàng trong tủ. Giày nhung, giày lụa, giày da mềm, giày dát hạt..... Những cặp đế giày cao nhọn hoắt xếp san sát toát lên vẻ đẹp thê lương. Mẹ tôi nhẹ nhàng xỏ chân vào chúng, có khi bà mang giày đi đi lại lại một mình trong phòng, gót giày gõ trên sàn phát ra tiếng lách cách lẻ loi. Bà vốn là một phụ nữ xinh đẹp, tiếc là giữa thời xuân sắc nhất, người đàn ông bà yêu không ở bên cạnh bà.

Mẹ tôi chưa bao giờ kể với tôi về người đàn ông đó, nhưng tôi biết, ngày xưa hẳn ông từng yêu dáng vẻ của bà khi mang giày cao gót. Ông đã lưu lại trong lòng bà đoạn hồi ức không thể phai mờ. Nhưng cũng chỉ có thế, ngoài ra không có trách nhiệm lẫn lời hứa hẹn nào.

Bà cười, mẹ giữ con lại những mong nhờ con mà níu kéo được vài thứ khác, sau mới thấy hối hận. Vì người đã không yêu mình thì trả giá gì cũng không giữ chân họ nổi. Một khi cố níu là phải chịu nghiệp chướng nặng nề.

Mày chính là thứ tội nợ của đời tao. Có khi bà đột ngột gào lên điên loạn, rồi cứ thế cầm từng chiếc giày ném vào tôi. Tôi bỏ chạy, bà rùng rùng nước mắt đuổi theo, toàn thân run bần bật.

Cơ cuồng của bà cứ tái đi tái lại. Ngoài nỗi cô đơn, bà chỉ có duy nhất mình tôi bên cạnh. Thế nên bà coi tôi là người tình duy nhất, là cố nhân, kẻ thù lẫn bạn bè. Cuối cùng bà hóa điên thật.

Sáng sớm hôm sau, tôi trở về nhà. Trong giấc ngủ, Triều Nhan trông như đứa trẻ. Tôi không hôn anh. Khi ra tới đường cái mới nhận ra gió rất lớn, lá cây bay ngập trời. Thình không được gió thổi sạch tinh, tầng tầng mây trắng vùn vụt lướt qua thành phố cô đơn này. Tôi nép vào góc phố, chiêm một điều thuốc rồi đi thẳng tới trước dọc theo con phố vắng tanh.

Từng trận nước mưa lạnh buốt liên tục tấp thẳng vào mặt tôi.

Tôi ghé vào cột điện thoại công cộng gọi cho Kiều. Cô ấy đang ngủ, giọng nghe còn nhừ nhựt. Tôi bảo, Kiều này, tháng 10 cậu kết hôn phải không? Thời tiết khi ấy quả là hợp nhất đấy.

Kiều uể oải đáp. Đêm hôm mưa bão, bàn việc ấy với mình làm gì.

Đàn ông không yêu phụ nữ đâu, họ chỉ cần có phụ nữ bên cạnh thôi. Giả như anh ta bệnh, thế là sáng mai cậu phải đi thăm anh ta.

Anh ấy gọi điện cho cậu à.

Ừ, vì anh ấy gọi cậu không được. Tôi nhè nhẹ rít một hơi thuốc. Tháng 9 này, mình phải đưa cậu đi Bắc Kinh. Chúng mình cùng lên phương Bắc. Kiều, cậu nhớ lấy lời mình.

Tôi gác máy.

Tôi tin chắc tới chiều hôm sau sẽ có điện thoại. Quả nhiên Triều Nhan gọi đến. Giọng anh nghe rất mệt mỏi. Kiều đã thấy vòng tay của em trên giường. Anh chưa dám nói thật với cô ấy là đồ của em để lại.

Tôi đáp. Đó đâu phải vòng tay của em. Trước nay em không đeo nữ trang, Kiều biết điều đó.

Cô ấy muốn bỏ anh.

Triều Nhan, việc này em chẳng thể làm gì được.

Anh hỏi, em có yêu anh không?

Xin lỗi, em không muốn trả lời câu này.

Anh muốn cưới em. Tôi im lặng. Đầu dây kia vắng lại tiếng thở nặng nề. Lát sau anh nói, anh hiểu nỗi cô đơn của em. Rồi điện thoại tít tít báo bận liên tục. Tiếng anh bật lạng.

Tối hôm đó, Kiều đến tìm tôi. Cô không nói lời nào, chỉ nằm cuộn trên

giường. Người cô run rẩy nhẹ nhẹ trong bóng tối. Tôi lại gần, đặt tay lên tóc cô nói, Kiều này, ly biệt đau khổ đến vậy sao? Nếu như chúng ta lúc nào cũng đang chia tay với một thứ gì đó, như người yêu, những tổn thương, thậm chí là thời gian...thì tất cả những thứ đó có khác biệt gì đâu?

Kiều quay lưng về phía tôi, lạnh lẽo đáp, tôi ghét bị lừa dối.

Năm 12 tuổi, tôi từng cầu trời cho mình mau trưởng thành để không chế mẹ tôi, người phụ nữ có đôi mắt xanh và vẻ cười thê lương ấy. Tôi yêu mẹ, nhưng bà đã hóa điên rồi. Hàng ngày lúc nào bà cũng có thể lên cơn, rồi cứ thế cầm giày cao gót nện bừa vào tôi; đầu tôi, mặt tôi thường mang thương tích. Tôi muốn học bài, muốn yêu đương, muốn có người hôn tôi, vuốt ve tôi, muốn tốt nghiệp đại học xong tìm việc làm, mua nhà riêng, muốn đi du lịch xa ngắm biển...Tôi nghe những lời khẩn cầu câm lặng ấy cào xé tim mình. Tôi đứng một mình trong phòng tối, tay nắm đầy cánh hoa, ra sức bóp mạnh, lòng bàn tay nhớp nháp toàn là lệ hoa...

Một tuần sau, mẹ tôi qua đời. Lúc bà đi ngang qua cầu thang thì đế giày cao gót gãy. Bà gào thét thanh, huơ tay loạn xạ hòng bầu lấy thứ gì đó để giữ thân hình đang trượt xuống, nhưng vô ích.

Lăn tới chân cầu thang, bà đập mạnh đầu vào tường, máu văng tung tóe. Năm năm sau ngày ấy, mảng tường đó bị chùi rửa tới mức loang lổ, nhưng mỗi ngày vẫn bốc mùi tanh nồng. Đêm đêm, tôi vừa khóc vừa dùng giẻ ướt lau chùi nó, cứ như thế đến năm 17 tuổi. Cuối cùng tôi cũng trưởng thành.

Tôi rời thành phố phương Nam nhỏ bé đó, dời đến Thượng Hải. Kể từ năm 17 tuổi, tôi không bao giờ rơi lệ nữa.

Ai mà tin nổi Triều Nhan chính là người đàn ông đầu tiên của tôi.

Tôi không để anh nhìn thấy thứ máu đang chảy trong huyết quản mình, vì sợ nó có màu xanh dương. Thứ màu xanh thâm tối tràn ngập số kiếp của kẻ bị phán phải gánh chịu cô đơn. Tôi đã không còn là đứa con gái nhỏ ngày xưa. Tôi cảm thấy mình tàn tạ già cỗi dần đi. Thế nhưng giữa lúc tôi xinh đẹp nhất, người tôi yêu thương cũng không ở bên cạnh tôi.

Triều Nhan. Tôi nhớ đến hơi thở và thân thể của anh, nhớ bàn tay ấm áp vuốt

ve làn da tôi. Từ trước đến giờ, chưa từng có ai ôm tôi, hôn tôi....Anh là người đàn ông duy nhất của tôi.

Tháng 9 rồi cuộc cũng tới. Anh gọi điện cho tôi, thông báo công ty định cử anh đi Nhật làm việc hai năm. Nếu em bằng lòng làm vợ anh, anh sẽ ở lại.

Tôi đáp. Anh nhầm rồi. Người em yêu là Kiều.

Em muốn anh đi thì anh sẽ đi. Hai năm sau, nếu em còn chưa gả cho ai, anh sẽ cầu hôn em lần nữa.

Tôi gác máy.

Sau mùa gió bão, bầu trời mùa thu xanh vắt chan hòa nắng ấm. Không khí mát mẻ khiến lòng người nhẹ nhõm. Tôi định lên phương Bắc.

Kiều trở nên tiêu tụy, thất thần như xác chết biết thở. Hàng đêm cô đều lê la ở mấy quán ăn khuya trong thành phố, mãi tận khi trời hừng mới lảo đảo trở về, lúc nào cũng say ngất. Tôi yêu tất cả những phụ nữ có đôi mắt xanh sâu thẳm và vẻ cười thê lương vì họ trông giống mẹ tôi. Cả mùi thơm tươi mát trên ngón tay mẹ. Như những cánh hoa bị tôi bóp nát tới ứa dịch trong lòng bàn tay.

Tôi tháo đôi giày cao gót cô mang, lần lượt quăng từng chiếc đi. Tôi nói, mẹ mình khi trước vì mang giày cao gót mà ngã chết đấy. Người yêu của bà ngày xưa thích bà mang giày cao gót. Bà vì ông mà đắm chìm trong nỗi cô đơn, rồi vì cô đơn quá mà hóa điên.

Mẹ cậu mất rồi à. Kiều hỏi, mặt úp xuống giường nên tiếng cô nghe nghèn nghẹt.

Ừ. Bà ấy phải ra đi thôi. Vì cuộc đời bà cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Cậu mong mẹ mình chết sao?

Mình chỉ muốn bà tháo giày cao gót ra. Những đôi giày cứ đập đầu mình chảy máu. Chúng đâu còn lưu giữ chút tình yêu nào.

Kiều vươn tay ra, ôm lấy tôi. Tóc cô cạ và mặt tôi. Cô khóc, nói, mình biết

rồi, chính cậu đã giết bà ấy.

Tôi gào lạc cả giọng, không phải, không phải. Mình nói là mình không muốn mẹ mình phải đau khổ như vậy. Tại sao, tại sao cứ nhất định phải mang mấy đôi giày đó chứ?

Kiều choàng dậy, ôm siết lấy đầu tôi, mặt tôi áp vào vai cô. Cô nói, đừng sợ, đừng sợ nào, bạn thân yêu, mình ở đây...cô lại áp môi vào tóc tôi.

Tôi đẩy cô ra, bảo, mình không tin cậu. Tôi túm tóc cô kéo ra ban công, đẩy cô dựa ngửa vào lan can. Gió thổi tóc cô bay loạn. Kiều sợ hãi thét lên.

Tôi nói, mình cho cậu biết, đàn ông không ai đáng tin cậy hết. Cậu phải nên ở bên cạnh mình.

Kiều sợ phát khóc, nói, nhưng mình yêu Triều Nhan, ngày nào cũng nhớ đến anh ấy, mình muốn kết hôn với anh ấy. Nước mắt của cô bị gió thổi tạt đi.

Tôi thả cô ra, nhìn Kiều gục xuống úp mặt trên sàn. Tôi nói, người anh ta yêu là mình, không phải cậu. Anh ta sắp đi Nhật rồi. Cậu vĩnh viễn không thể gặp lại anh ta nữa đâu.

Khi Triều Nhan rời Thượng Hải, mùa thu đã sắp tàn. Tôi ra tiễn anh.

Anh đeo ba lô đứng giữa đám đông tại sân bay, dáng vẻ rất cô quạnh. Anh đưa điện thoại di động cho tôi, bảo em giữ lấy mà dùng. Tôi mở nắp điện thoại, bên trong còn dán một tấm hình nhỏ loại chụp lấy ngay, trong hình Kiều đang cười rất ngọt ngào, Triều Nhan đứng phía sau quàng tay ôm lấy cô, cằm anh kề sát tai Kiều. Tôi cười, nhẹ nhẹ đóng máy lại.

Tôi nói, giờ Kiều ở với em, anh cứ yên tâm.

Anh đáp, anh cũng chẳng thể làm gì được, em biết mà, Vị Ương.

Em biết.

Triều Nhan lại nói, quen biết em đúng là kiếp nạn của đời anh. Vị Ương ạ, em vốn là cô gái đã vỡ nát. Làm thế nào em cũng không động nổi chân tình, nên em chìm đắm, kéo cả người khác chìm theo. Cũng vì em quá mãnh liệt.

Tôi cười nhạt. Thế mà anh lại cầu hôn em.

Phải, anh muốn cưới em.

Hai năm sau, anh vẫn giữ ý định đó à?

Anh cúi đầu. Khi ngước lên, trông mắt đã lấp lánh lệ.

Sau 200 năm nữa, anh vẫn sẽ còn nhớ cái đêm mưa bão đó, nhớ lúc lên gác em ngoảnh lại nhìn anh. Nhớ bàn chân em để trần.

Tôi lại cười nhàn nhạt. Dù đau buồn hay vui vẻ, tôi cũng chỉ biết cười như thế. Anh lại ôm lấy tôi. A, đã lâu lắm rồi mới lại có người ôm tôi. Tôi vùi mặt vào ngực anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ. Hơi thở của anh ấm áp mà thanh khiết. Người đàn ông duy nhất của tôi. Anh đi mất rồi.

Nhưng tôi đã kịp mang giọt máu của anh.

Tôi quyết định đi lên phương Bắc, đưa cả Kiều theo.

Nếu còn lưu lại Thượng Hải, tôi sợ mình mất cô vì Kiều ngày càng suy sụp.

Mỗi đêm cô lang thang khắp nơi, có lần còn vào bar uống rượu gây náo loạn, bị cảnh sát bắt. Tôi đến bảo lãnh cô về, trên đường đổi bao nhiêu tuyến xe, một mình đội mưa chạy tới đó. Kiều lặng lẽ ngồi thụp dưới chân tường, toàn thân lấm láp, tóc tai tán loạn, váy rách cả, trên mặt còn vết máu do kính vỡ cửa.

Kiều, về nhà với mình đi.

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi, sao cậu cứ nhất định muốn sống chung với mình hả?

Vì cậu giống mẹ mình.

Mình biết mẹ cậu chết rồi.

Phải, bà chết rồi, chết vì quá cô đơn. Thế nên mình muốn cậu ở cùng mình. Muốn đưa cậu đi. Cậu với mẹ mình chẳng khác gì nhau. Mình yêu bà ấy.

Kiều, cậu có hiểu không? Bà ấy vừa là bạn, vừa là người thân duy nhất của mình.

Nhưng tại sao, tại sao cậu chọn mình chứ không ai khác? Kiều xô tôi ra, vừa cười vừa ứa nước mắt hỏi. Đó là số kiếp rồi, Kiều ạ.

Là số kiếp mình có muốn cũng tránh không khỏi.

Kiều cười lạnh, cậu tưởng kiểm soát nổi mình hả?

Tôi dùng sức tát mạnh cô. Mình tất nhiên đủ sức kiểm soát cậu. Kiều, cậu phải nhớ cho rõ, mình kiểm soát được hết.

Cô đầu hàng, gục mặt vào tường khóc thầm tức.

Tôi đặt vé máy bay chuyển tôi từ Thượng Hải đi Bắc Kinh.

Tôi và Kiều cùng ngồi ở sảnh chờ sân bay. Bụng tôi đã hơi nhô lên nên tôi không mặc quần jean mà mặc chiếc váy cotton màu sắc dịu nhẹ. Tôi đã tìm được cả phòng trọ lẫn việc làm, lại có thể sáng tác. Bên cạnh tôi còn có Kiều, người tôi yêu.

Hôm ấy, cô ăn mặc như hôm gặp tôi lần đầu tiên, áo cotton màu rêu thẫm. Cô còn đánh son môi. Đã lâu lắm rồi cô không buồn điểm trang. Tôi thích nhìn dáng vẻ tự nhiên khỏe mạnh của cô, có vẻ như cô đã chấp nhận một khởi đầu mới.

Sau khi cô biết Triều Nhan ra đi, tôi trở thành người duy nhất cô có thể trông cậy.

Vị Ương, cậu xem, bao nhiêu là người kìa.

Ừ, đông như vậy mà mình chẳng quen biết một ai.

Quen biết để làm gì, sau này lại phải ly biệt.

Nhưng cũng có người đi xa rồi vĩnh viễn vẫn lưu dấu trong đời mình, không sao quên nổi.

Cô không nói thêm, chỉ bảo muốn đi vệ sinh.

Cô nhét tai nghe đang phát dở bài nhạc vào tai tôi. Đoạn cô nhìn tôi chăm chú, hỏi, Vị Ương, hôm đó trong lớp, tại sao cậu chọn ngồi cạnh mình thế? Vì hôm ấy cậu mặc áo màu rêu thẫm, mình thích màu ấy. Tôi đáp, khẽ vỗ vỗ má cô.

Vị Ương, cậu có yêu mình không?

Có, mình yêu cậu.

Khi trước Triều Nhan cũng nói hết như thế với mình, nhưng sau anh ấy không yêu mình nữa.

Vì thời gian yêu nhau quá dài thì tình cảm cũng biến đổi. Muốn không thay đổi chỉ có cách giữ thời gian ngừng trôi.

Cô gật đầu, mỉm cười rạng rỡ, được rồi, mình đi một lát rồi quay lại ngay, nói đoạn cô đi thẳng. Cô là người con gái tôi yêu, cô giống như loài rêu xanh, ẩm ướt, lạnh lẽo, tự do tự tại. Tôi ấp tay lên bụng, dạo này tôi đã quen với cử chỉ này, còn chưa kịp báo với cô ấy tôi đã có thai. Tôi nghĩ cô cũng sẽ yêu nó, đứa con của hai chúng tôi.

Máy nghe nhạc đang phát bài hát của Thái Kiện Nhã mà Kiều thích, tiếng hát từ tai nghe nhẹ nhàng vang ra. Về ngoài anh đã khác, mang mùi hương của người tình mới, chỉ trong tích tắc ấy, em cuối cùng cũng nhận ra, người em từng yêu sâu đậm đã tới lúc cáo biệt em để biến mất trên cõi đời này. Tình yêu và nỗi nhớ trong tim, nay chỉ còn là kỷ niệm mình em lưu giữ.

Bài hát được cài chế độ repeat, cứ trở đi trở lại rất lâu. Tôi cơ hồ quên cả thời gian, mãi tới khi thấy sảnh chờ đột nhiên náo loạn, rất nhiều người chạy tới phía trước mặt, có cả bảo an. Tôi tháo tai nghe xuống, vất vả kéo vali to đi về hướng đó. Tôi nghĩ đúng ra Kiều nên quay lại giúp tôi một tay mới phải, không chừng chuyến bay bị hoãn hay phải đổi vé.

Đám đông bu đặc lối vào phòng vệ sinh. Có gã nào đó thúc cả tay vào bụng tôi đau nhói. Tôi cuống cuống gào lạc cả giọng, tránh ra, tránh ra, cho tôi qua!

Tôi ném hành lý, chen vào trong, trước mắt tôi là thân thể một cô gái sống xoài trên nền gạch trắng.

Cô mặc chiếc áo cotton màu rêu thẫm, giờ đã đầm máu tươi. Cổ tay cô rách nát, trong như mớ sợi bông xé. Chân cô để trần, không mang giày. Mắt cô còn chưa khép hẳn. Cô đã chết.

Tôi thôi không lên phương Bắc nữa. Tôi quyết định nán lại phương Nam chờ qua mùa đông để con mình được an ổn chào đời, dù sao giờ tôi chỉ còn lại một thân một mình. Kiều đã dùng cách riêng của cô để rời xa tôi.

Tôi nhớ lại khi mới quen, hai đứa chụm đầu sau cuốn sách dựng đứng xem tướng tay. Tóc cô đen mượt thơm mát, đôi mắt xanh thẫm, thuở ấy cô còn tin tướng vào tình yêu. Tôi yêu quá nhiều điều nơi cô. Người tôi yêu.

Triều Nhan viết thư cho tôi. Anh kể anh sống ở Tokyo rất ổn, có điều những đêm mất ngủ lại nghe thấy tiếng gió thét mây gào. Còn thấy ánh mắt của Kiều. Vị Ương này, nếu em không xuất hiện, có lẽ anh và Kiều đã kết hôn, cùng nhau sống bình đạm ở Thượng Hải. Anh từng tự hỏi mình rất nhiều lần, tại sao mọi việc lại thành ra thế này, nhưng nếu được chọn lần nữa, anh vẫn chọn kết cục này. Em có khỏe không Vị Ương? Kiều thế nào rồi?

Tôi không bao giờ hồi âm thư anh. Bụng tôi ngày một lớn dần. Từ trước đến nay, tôi vốn không biết sợ là gì, vì tôi không biết mình sợ mất thứ gì, cũng không biết mình khao khát đạt được cái gì. Nếu nói tôi từng có được thứ gì, có lẽ đó là tình yêu. Nhưng giờ đây, tôi cảm thấy an toàn.

Tôi không khi nào muốn quên tất cả bọn họ. Tôi nhớ mẹ tôi, nhớ cảnh bà mang giày cao gót đi qua đi lại trong nhà, nhớ bà từng coi tôi như bạn, không giấu giếm nỗi tuyệt vọng và cô đơn của bà. Tôi nhớ Kiều, nhớ niềm vui không bọn chút dự cảm hay toan tính nào của cô, thứ niềm vui từng khiến tôi tràn trề hy vọng rằng chỉ cần tôi ở cạnh cô là lòng tôi sẽ được an tĩnh. Tôi nhớ cả Triều Nhan, người đàn ông duy nhất của tôi, anh có nụ cười ấm áp, còn cho tôi một đứa con.

Tôi mong nhìn thấy họ mỗi ngày để con tôi mang dáng vẻ của họ, nhưng tôi chỉ có vụn vụn một tấm ảnh nhỏ của Kiều và Triều Nhan dán trên điện thoại, tấm ảnh đó giờ cũng đã ố vàng, ngày càng mờ dần. Có khi tôi nhìn tấm ảnh

đó rất lâu, ngấm hai gương mặt bị nổi khổ đau lẫn hạnh phúc giày vò và hủy hoại. Đến một ngày, tấm ảnh hoàn toàn trắng phếch. Gương mặt của Kiều và Triều Nhan thế là không còn được lưu giữ ở nơi nào cụ thể nữa, chỉ còn lại trong ký ức của tôi.

Mùa đông năm đó, Thượng Hải đặc biệt buốt giá.

Ban đêm khi đi nằm, nỗi sợ hãi đâm sâu vào tim tôi. Những người tôi yêu cứ thế lần lượt ra đi, lần lượt rời bỏ tôi. Tôi sống được là nhờ mẹ giữ lại một sinh mệnh theo cách của bà. Nhưng tôi nghĩ, ít ra mình không ân hận. Trong bóng tối, tôi nhắm mắt, tưởng tượng đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve mắt mình. Tôi nghe tiếng mình khe khẽ gọi tên một người.

Trước ngày sinh một tuần, tôi gọi điện cho Triều Nhan.

Giọng nói của anh qua điện thoại vẫn ấm áp rõ ràng như xưa. Anh ngạc nhiên hỏi, Vị Ương, em đấy à.

Tôi nói, Triều Nhan, em muốn nói rõ với anh vài điều. Trước tiên là ba điều này. Thứ nhất, hồi nhỏ em từng tự tay hại chết mẹ ruột của mình. Thứ hai, chính em cố tình khiến anh và Kiều phải chia tay. Thứ ba, Kiều đã tự sát tại sân chờ sân bay, giờ cô ấy chết rồi. Giờ nghe xong mà anh vẫn muốn nghe em nói tiếp, thì em kể thêm vài chuyện nữa.

Đầu dây bên kia lặng ngắt, chỉ nghe tiếng thở của Triều Nhan. Máy nghe nhạc của tôi còn lưu bài hát của Thái Kiện Nhã. Cô hát, Về ngoài anh đã khác, mang mùi hương của người tình mới, chỉ trong tích tắc ấy, em cuối cùng cũng nhận ra, người em từng yêu sâu đậm đã tới lúc cáo biệt em để biến mất trên cõi đời này. Sau khi Triều Nhan ra đi, đây là bài Kiều thích nghe nhất. Mãi tới giờ tôi mới nhận ra, Kiều yêu anh ấy sâu đậm đến nhường nào, nhưng cô đã chẳng nói gì, cũng không làm gì. Cô như cánh hoa bị tôi bóp nát vụn trong lòng bàn tay, dịch hoa ngấm đầm cõi linh hồn tôi. Khi cô tự sát tại sân bay xa lạ người đông như nước chảy ấy, cô còn nhớ tháo bỏ giày. Cứ thế chân trần ra đi.

Tôi cầm ống nghe, khẽ nhếch cười. Tôi cảm thấy được vẻ trầm mặc của người bên kia. Thế rồi có tiếng gác máy nhẹ nhàng. Triều Nhan đã ngắt cuộc gọi.

Mùa xuân đã về. Con tôi vừa ra đời, mắt cháu xanh trong khôn tả. Đó là một bé gái vô cùng xinh đẹp, tóc đen nháy ẩm ướt. Tôi rất muốn đưa cháu lên cây cầu vượt trên đường Thiểm Tây. Tôi muốn bế cháu, dựa ngửa vào lan can, từ từ ngửa người ra để tóc bay tung trong gió. Từng đám mây đẹp để lững lờ trôi ngang thành phố. Như thế khi lớn lên, con gái tôi hiểu được rằng, khi người con gái ngước mắt nhìn cao xanh, cô không phải muốn tìm kiếm thứ gì. Cô ấy chỉ đang cô quạnh mà thôi. Tôi vẫn ở lại phương Nam, vì Kiều và Triều Nhan thuộc về thành phố này, con gái tôi cũng sinh ở đây.

Tôi viết thư cho Triều Nhan, nhưng lại không biết nên nói gì, nên chỉ gửi anh một tờ giấy trắng. Trên giấy có khi đọng ngấn lệ, có khi hoàn toàn trắng trơn. Tôi thuê một căn phòng nhỏ ở khu Tây Bắc Thượng Hải, tiếp tục sáng tác, dùng nhuận bút trang trải cuộc sống hai mẹ con. Giả như con tạo cứ thế xoay vần, có khi cũng có được kết cục viên mãn.

Một tuần hai lần, tôi vẫn đi học tiếng Anh. Con tôi còn quá nhỏ nên có khi tôi bế cháu vào phòng học, để cháu ngủ trong lòng. Giữa buổi, nếu cháu dậy khóc quấy, tôi sẽ bế cháu ra sân vận động. Bạn cùng bàn của tôi là một cô gái độ 30 tuổi, tóc ngắn, thích mặc áo trắng. Cô cũng theo ra, đưa cho một một điều thuốc khiến tôi hết sức cảm động.

Cô nói, cháu bé xinh quá.

Tôi khẽ cười đáp, vì cháu rất giống những người tôi yêu quý.

Cô gật đầu, chị hạnh phúc thật.

Phải, tôi rất hạnh phúc.

Cuối cùng, thư hồi âm của Triều Nhan cũng đến. Anh viết, Vị Ương này, ở Nhật, anh thuê phòng chung với một cô gái cũng là người Thượng Hải. Có lẽ anh không quay về nữa. Đọc xong hai câu đó, tôi cười nhạt bỏ thư xuống, tự đi pha cho mình một cốc whisky đá.

Đoạn tôi cầm thư đọc tiếp. Mùa xuân ở Tokyo rất đẹp, hoa anh đào nở bằng bằng như thủy triều, nhưng hễ gió nổi lên là trong một đêm sẽ rụng sạch. Anh nghĩ, có những chuyện có thể quên lãng, có những chuyện lưu giữ được trong lòng, có những chuyện mình cam tâm tình nguyện, cũng có những chuyện chỉ

đành trơ mắt nhìn. Anh yêu em, đây coi như là kiếp nạn của đời anh. Anh tin lòng mình thật sự yêu em. Không thay đổi. Thủy chung. Vĩnh viễn. Mong em hạnh phúc.

Trong thư còn kẹp vài cánh hoa anh đào khô, tôi nhặt chúng lên.

Lệ nóng rơi xuống tay. Những cánh hoa ngậm nước mềm ra. Tôi đặt chúng vào lòng bàn tay con gái, nhìn cháu vừa bóp nát chúng vừa mỉm cười ngây thơ. Tôi nghĩ, sau này lớn lên, cháu sẽ trở thành một thiếu nữ có đôi mắt thăm xanh xinh đẹp, ấm ướt, tự do tự tại như loài rêu.

Người đàn ông duy nhất của đời tôi, người yêu vĩnh viễn sống trong lòng tôi. Tôi sẽ tiếp tục mượn những lá thư không chữ tỏ bày với anh tình yêu của mình.

Nhưng này, Triều Nhan, còn bao lâu nữa thì đến ngày anh về sau cái hạn hai năm?

...

Hết.

Tháng Tám Còn Mãi
Người dịch: Sol.Trích từ tập truyện ngắn Tháng Tám Còn Mãi của An Ni Bảo Bối.